

I denne forbindelse er appellanten i øvrigt at den opfattelse, at forbeholdet om procedurefordrejning ikke kunne rejses af Retten af egen drift, da bevisbyrden for, at der foreligger en sådan fordrejning, påhviler sagsøgte.

Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten foretog en urigtig retsanvendelse, idet den lagde til grund, at det er en betingelse for, at Kommissionen kan ifalde erstatningsansvar uden for kontrakt, at det forinden er blevet fastslået, at den har udvist en ulovlig adfærd, da fællesskabsinstitutionernes ulovlige adfærd i Rettens nyere praksis ikke længere indgår som en af de betingelser, der skal være opfyldt, for at de nævnte institutioner kan ifalde ansvar.

Med det tredje anbringende har appellanten endelig givet udtryk for den opfattelse, at Retten har krænket hans ret til en effektiv domstolsprøvelse, således som dette er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet den i den appellerede kendelse fastslog, at et annullationssøgsmål var bedre egnet end et erstatningssøgsmål.

Sag anlagt den 18. december 2009 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-533/09)

(2010/C 51/37)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved H. Støvlbæk og P. Guerra e Andrade, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Portugisiske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 TEUF, da bestemmelserne i artikel 51 TEUF ikke er opfyldt, og idet Den Portugisiske Republik i medfør af en afgørelse truffet af det portugisiske justitsministerium den 12. december 1991, som bekræfter en udtalelse afgivet af Conselho Consultivo da Procuradoria-Geral da República (det rådgivende råd for republikkens statsadvokatur) vedrørende forfatningens artikel 15, stiller krav om portugisisk statsborgerskab for at udøve hvervet som notar.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I Portugal er de interesser, der forfølges af notarvæsenet, ikke statslige interesser, og notarerne deltager hverken direkte eller

specifikt i udøvelse af offentlig myndighed, og de er heller ikke en del af den offentlige forvaltning. Undtagelsen i artikel 51 TEUF kan ikke anvendes på det portugisiske notarvæsen. I den rådgivende udtalelse fra republikkens statsadvokatur, der blev bekræftet den 12. december 1991, anføres det ikke, at hvervet som notar kan henføres under forfatningens artikel 15, stk. 2. Notarfunktionerne er i Portugal af rent teknisk karakter. De er støttet på faglige kvalifikationer og ikke på politisk tillid.

Sag anlagt den 21. december 2009 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien

(Sag C-538/09)

(2010/C 51/38)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved D. Recchia og M. Marghelis, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Belgien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾, idet visse aktiviteter i henhold til den belgiske lovgivning ikke underkastes forundersøgelse af deres miljømæssige indvirkning, selv om disse aktiviteter kan påvirke et Natura 2000-område, og idet den belgiske lovgivning for visse aktiviteter har indført en erklæringsordning.

- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har til støtte for søgsmålet anført et enkelt klagepunkt vedrørende utilstrækkelig gennemførelse af artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF (»habitatdirektivet«).

Kommissionen har i denne forbindelse anført, at denne bestemmelse kræver, at alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for forvaltning af et Natura 2000-område, skal gøres til genstand for en passende forundersøgelse af deres miljømæssige indvirkning. Den belgiske lovgivning er ikke i overensstemmelse med fællesskabsretten, for så vidt som den ikke systematisk kræver foretagelse af en sådan forundersøgelse, og fastsætter en simpel erklæringsordning for visse aktiviteter, der kan påvirke et Natura 2000-område.

Dette er navnlig tilfældet for alle de planer og projekter, for hvilke der ikke kræves miljøgodkendelse i regionen Vallonien.

(¹) EFT L 206, s. 7.

Sag anlagt den 21. december 2009 — Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-539/09)

(2010/C 51/39)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved A. Caeiros og B. Conte, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 248, stk. 1, 2 og 3, EF, artikel 140, stk. 2, og artikel 142, stk. 1, i forordning nr. 1605/2002 samt artikel 10 EF, idet den har nægtet at give tilladelse til, at Revisionsretten foretager kontrol i Tyskland af det administrative samarbejde vedrørende merværdiafgift mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder, som er omhandlet i forordning nr. 1798/2003 og i de relevante gennemførelsesbestemmelser.
- Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Genstanden for søgsmålet er de tyske myndigheders afslag på at give Den Europæiske Revisionsret tilladelse til at foretage kontrol i Tyskland af det administrative samarbejde vedrørende merværdiafgift mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder, som er omhandlet i forordning nr. 1798/2003 og i de relevante gennemførelsesbestemmelser.

Ifølge Kommissionen har Forbundsrepublikken Tyskland dermed tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 248 EF og forordning nr. 1605/2002 samt tilsidesat samarbejdsforpligtelsen i artikel 10 EF.

Revisionsrettens beføjelser skal fortolkes vidt. Revisionsretten har til opgave at kontrollere EU's finanser og at fremsætte forslag om forbedringer. I forbindelse hermed skal den være i stand til at foretage en omfattende revision og kontrol af samtlige områder og aktører, der er forbundet med EU's indtægter og udgifter. En sådan kontrol kan også gennemføres i medlemsstaterne, der i henhold til artikel 248, stk. 3, EF, artikel 140, stk.

2, og artikel 142, stk. 1, i forordning nr. 1605/2003 samt samarbejdsforpligtelsen i artikel 10 EF er forpligtet til at yde Revisionsretten omfattende bistand i forbindelse med dens udførelse af sine opgaver. Dette indebærer tillige en forpligtelse til at lade Revisionsretten udføre den fornødne kontrol og revision med opkrævningen og anvendelsen af EU's midler.

I det foreliggende søgsmål er det præcis denne revision og kontrol, som de tyske myndigheder forbød Revisionsretten at foretage.

Forordning nr. 1798/2003 vedrører lovligheden og forskriftsmæssigheden af Fællesskabets indtægter. Forordningen er en del af et netværk af forskellige foranstaltninger, som skal sikre, at medlemsstaterne kan råde over et korrekt momsprovenu, således at Fællesskabet under de bedst mulige betingelser kan råde over egne indtægter, idet de bekæmper og forebygger svigagtig adfærd. Med henblik på at kunne kontrollere lovligheden og forskriftsmæssigheden af merværdiindtægterne er det ud fra dette perspektiv ifølge Kommissionen nødvendigt, at Revisionsretten kan kontrollere gennemførelsen og anvendelsen af forordning nr. 1798/2003. Dette indebærer, at Revisionsretten kan kontrollere, om medlemsstaterne har indført et effektivt system for samarbejde og bistand, og hvorvidt det i praksis anvendes på en tilfredsstillende måde, eller om det er nødvendigt at foretage forbedringer.

Den praktiske gennemførelse af det i forordning nr. 1798/2003 omhandlede administrative samarbejde påvirker de egne indtægter fra merværdiafgiften, som medlemsstaterne skal frigøre til fordel for Fællesskabet. Et velfungerende samarbejde på dette område er med til at forhindre momssvig og momsunddragelse og medfører automatisk flere merværdiafgiftsindtægter og dermed også en forøgelse af Fællesskabets egne indtægter hidrørende fra merværdiafgiften. Såfremt en medlemsstat ikke samarbejder korrekt, tilsidesætter den ikke blot sine forpligtelser i henhold til forordning nr. 1798/2003, men også sine forpligtelser i henhold til merværdiafgiftsdirektivet til at vedtage alle de love og administrative foranstaltninger, som er egnede til at sikre, at den merværdiafgift, som skyldes på dens område, opkræves fuldt ud.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Regeringsrätten (Sverige) den 21. december 2009 — Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp mod Skatteverket

(Sag C-540/09)

(2010/C 51/40)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Regeringsrätten